

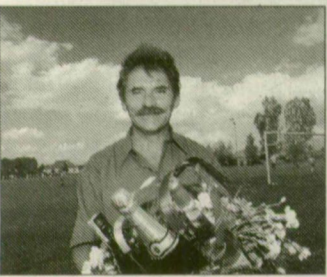
A száz voksoló

A lapunk sportrovata által indított játékban 100 személyiséget kértünk föl arra, voksoljon egy harmincas lista alapján arról, kit tart az elmúlt 108 év legjobb szegedi labdarúgójának. Szavazott (a voksolás sorrendje alapján): Bagaméry László (sportújságíró), Somogyi Zsolt (Nemzeti Sport), Vidu Pál (Telesport), Tóth-Szenesi Attila (Index), Szuhanszky Zoltán (Hír TV), Gulyás László (Telesport), Bányász Árpád (Mobilpress), Hajdú B. István (Viasat3), Faragó Richard (Sport 1), Murányi András (Népszabadság), Egri Viktor (Telesport), Makra Zsolt (labdarúgó), Vitos György (krónikás), Dobos Tamás (Szeged Egyetem), Dlusztus Imre (Szegedi Egyetem), Imre Máttyás (NB I.hu), Panek Sándor (delmagyar.hu), Pajor Gyulai László (Nemzeti Sport), Cs. Gát László (Délmagyarország), Urbán Flórián (labdarúgó), Bende Gábor (Rádió Plusz), Török Péter (Sport 1), Szalai István (labdarúgóedző), Vágó Attila (labdarúgóedző), Kóhalmi István (labdarúgó), dr. Kováts Gábor (labdarúgó), Imre László (sportújságíró), Várhidi Péter (labdarúgóedző), Nyilasi Tibor (labdarúgó), Hajdu Attila (labdarúgó), Buchholz Gábor (labdarúgóedző), Cs. Tóth Zoltán (labdarúgóedző), Lóczi István (labdarúgóedző), Kolozsvári János (labdarúgóedző), Talpai János (sportvezető), Tóth Ákos (labdarúgóedző), Rostás Károly (labdarúgóedző), Érdi Zsolt (szurkoló), F. K. 1899. szurkolói, Hűvös Gábor (labdarúgóedző), Major László (labdarúgóedző), Hegyeshalmi Tibor (labdarúgó), Alexa Szabolcs (atléta), Rochy Zoltán (Sport 1), Gusztos Gábor (sportvezető), Ganczer Gábor (sportújságíró), Soproni Lajos (szurkoló), Mórocz Zsolt (labdarúgó), Koncz Zsolt (labdarúgó), Bódi Attila (labdarúgóedző), Udvari Szabolcs (labdarúgó), Kormányos Gábor (sportvezető), Koteles László (labdarúgó), Deák Ferenc (labdarúgó), Móróc István (labdarúgó), Kemenes Zoltán (labdarúgó), Magyar György (labdarúgó), Szabó Gyula (labdarúgó), Takács Zoltán (labdarúgó), Nyári Sándor (röplabdaedző), Kovári Árpád (sportvezető), Domokos Mihály (sportvezető), Bicskei Bertalan (labdarúgóedző), Bori Zoltán (szurkoló), Bánáti Antal (sportvezető), Hédl Ferenc (sportvezető), Szentgyörgyi Pál (politikus), Ujhelyi István (politikus), Hűvös László (politikus), Petrovics Kálmán (sportvezető), Nyilas István (kosárlabdaedző), Beló Pál (szurkoló), Karsai Ferenc (sportvezető), Kiss-Rigó László (püspök), Tamás Sándor (sportvezető), Mezei Richárd (sportvezető), Gyöngyösi András (vízilabdaedző), Elek Péter (szurkoló), Wirth István (testnevelőtanár), Zsiga László (teniszedző), Roszkos Zoltán (sportvezető), Lehota István (labdarúgó), Hegyi Péter (játékvezető), Bagdi Zoltán (delmagyar.hu), Szegedi Honvéd csapata, Oláh Zoltán (Délmagyarország), Szetey András (Délmagyarország), Süli József (Délmagyarország), Süli Róbert (Délmagyarország), Méhes Gábor (Délmagyarország), Mádi József (Délmagyarország), Imre Péter (Délmagyarország), V. Fekete Sándor (Délmagyarország), Garai Szakács László (Délmagyarország), Horváth Levente (Délmagyarország), Bányi Zoltán (Délmagyarország), Thékes István (Nemzeti Sport), Barok István (Webradio), Süli András (Rádió 88), Bittmann Emil (Szegedi VTV), Kandó Tamás (Vásárhely TV).

ÖTÖDIK HELYEZETT: KUTASI LÁSZLÓ

A rozsdamentes mozambó

Imádták Szegeden és Diósgyőrben is. A remek bal hátvéd elpusztíthatatlan volt, saját szavait használjuk, amikor jellemizzük: ment, mint a mozambó. A szavazatok alapján Kutasi László (képünkön) az ötödik helyen végzett.

A legjobb szegedi labdarúgó listaán az előkelő ötödik helyet szerezte meg. Hogyan értékeli a helyezését?

– Meglep a dolog, mert én inkább Diósgyőrben voltam elismertebb labdarúgó. Köszönöm a rám voksolóknak a bizalmat, bár még többet tehettem volna Szeged focijáért. Ez azonban sajnos nem csak rajtam múlott... Megkérdezhetem, ki végzett előttem?

– Természetesen. Sándor Károly, Kocsis Lajos, Baróti Lajos és Gujdár Sándor előzi meg. – Mind remek játékos volt. Kocsishoz vagy Sándorhoz so-

sem mertem magam hasonlítani, Kocsis a maga nemében egyszerűen fenomen volt. Éppen hozzá fűződik az első NB I-es élményem is. A Diósgyőrral a Honvéd ellen játszottunk, és 4-0-ra vezetett a fővárosi gárda, amikor becseréltek a beállós posztra. Jött egy beadás, Kocsis pedig kapásból a hálóba vágta a labdát. Ekkor tettem fel magamnak a kérdést: mit keresek én itt? Ezt a mozdulatsort látva azon gondolkodtam, rögtön lemegek a pályáról. Persze nem tettem meg. A vége 5-1 lett a Honvédnak, én pedig onnantól kezdve kirobbanthatatlan voltam a csapatból mint balhátvéd.

– Kiváló fizikai állapotát so-

kan csodálták. Hogy van mostanában?

– Amibe belefogtam, azt mindig kőkeményen csináltam végig. Sosem hittem volna, hogy az acélt megeszti a rozsdá. Nem gondoltam, hogy engem is elérhetnek azok az egészségügyi problémák, amelyek például utolsó számúrnak hívtak, ám be kellett látnom, nem vagyok rozsdamentes acélból, én is olyan halandó vagyok, mint a többiek. A focit egyelőre még nem erőltetem, mert a porcműtétet követően még egy kicsit fáj a térdem. De ígérem, visszatérek.

M. J.

Tápéről a csúcsra

Kozma Mihály a hatodik helyen végzett a szavazáson. A tápéi születésű labdarúgó fiatalon került a Honvédba, de a szíve mindig szegedi maradt. Tegnap délelőtt közöltük vele az eredményt, az előkelő helyezést. A hirre nagyon meghatódott a háromszoros magyar gólkirály.

Hatodik lett lapunk szavazásán, gondolom jólesik, hogy még mindig emlékeznek Kozma Mihályra, elismerik a pályafutását?

– Nagyon! Tápén születtem, minden Szegedhez köt. Amíg éltek a szüleim, sűrűn ha-

zártam. Nem tudtam a szülői tájtól elszakadni. Most, hogy már nincsenek közöttünk, ritkábban jutok haza.

– Fiatalon robbant be a szegedi labdarúgásba. Hogy emlékszik vissza erre az időszakra?

– Ifi válogatott voltam, amikor a csapat az 1966-os szezonban a második ligában szerepelt. Rossz rajtot vett a bajnokságban a Szeged, így a negyedik vagy ötödik fordulóban a mély vízbe dobtak. Debrecenben játszottunk, és nyertük 3-1-re. Két gól szerezttem, az idény végén sikerült kiharcolni a feljutást, a SZEAC-ban lettem NB I-es játékos.

– És 1969-ben jött a katonai behívó.

– Annyira nem bántam, hiszen nem nagyon akartam katonára lenni, úgy pedig, hogy a

Honvéd leigazolt, könnyebb volt elviselni ezt az időszakot. Kétszer nyertünk bajnokságot, háromszor voltam gólkirály, olimpiai ezüstérmes szerezttem, és Európa-bajnoki negyedik helyet értem el a válogatottal. Úgy gondolom, hogy ezek szép sikerek. Főként úgy, hogy ezt egy kis falusi gyerek érte el. Köszönöm azoknak, akik rám szavaztak, nagyon meghatódottam, hogy még mindig emlékeznek rám, büszke vagyok szegedi mivoltomra.

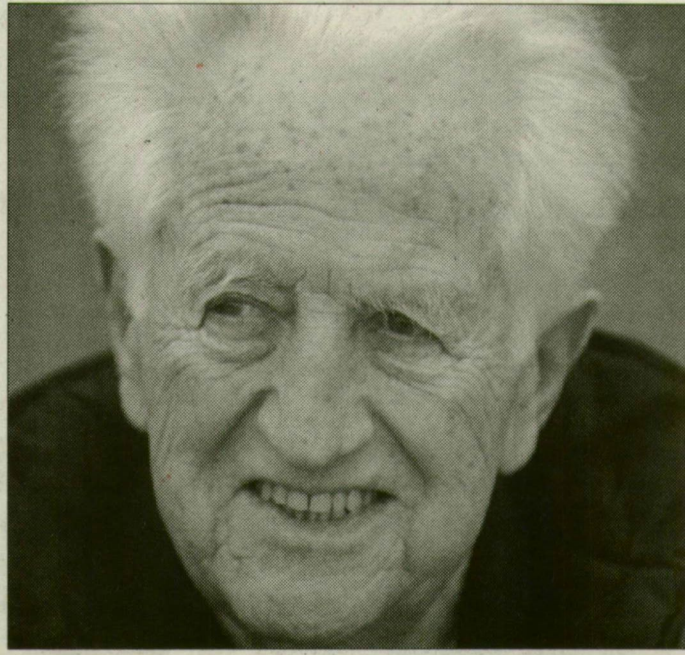
SÜLI RÓBERT

Barótit mindenki szerette

Lapunk szavazásán a harmadik helyen Baróti Lajos végzett. A voksolók nagy része amikor nyilatkozott a közel két éve elhunyt, egykori kiváló labdarúgóról és edzőről, mindenkiből áradt felé a szeretet és tisztelet.

1914. augusztus 19-én Erdélyben, Bártón született Baróti Lajos. Szegeden vált ismert labdarúgóvá, aktív pályafutása alatt a Tisza-parti városban érte el a legnagyobb sikereket. A SZAK-kal bronzérmes lett, ez volt minden idők legnagyobb szegedi sikere. Rég volt, hiszen az 1940/41-es idényben sikerült a nagyok, a Ferencváros és az Újpest mögött végezni. Baróti Lajos ennek a csapatnak meghatározó játékosa volt. Igazán hűséges volt a városhoz, amit – hiába szakadt el tőle, és költözött a fővárosba – mindig a sajátjának, az otthonának érzett.

1928 és 1946 között szerepelt szegedi csapatokban, a SZAK-ból lett válogatott, kétszer szerepelt a nemzeti

Sokak nagy kedvence: Baróti Lajos

FOTÓ: NEMZETI SPORT

együttesben. Amikor a játékunkban erre felkért személyiségek voksoltak, tisztelettel és szeretettel beszéltek a legendás játékosról és edzőről. Szakvezetőként ugyanis egy világ ismerte meg. 1957 és 1966, illetve 1975 és 1978 között volt a magyar válogatott szövetségi kapitánya. A játé-

kosok imádták, remek csapatakat irányított, nagy győzelmeket aratott a magyar csapat. 2005. december 23-án hunyt el. Egy éve lapunk az újszegedi sportszarnokban közel kétezer ember előtt rendezte meg a Baróti Lajos-emlékmérkőzést. Baróti Lajos szegedi volt, addig amíg az

Pályafutása

1928-46: SZAK, 1946-48: Győr. 1948-52: Győri Vasas ETO. Edzőként, 1952-53: Bp. Postás, 1953-57: Budapesti Vasas (Közép-európai Kupa-győztes: 1956 és 1957), 1957-66: a magyar válogatott szövetségi kapitánya, 1967-71: Újpesti Dózsa (magyar bajnok 1969, 1970 és 1970/71), 1971-72: a perui válogatott edzője, 1972-74: Budapesti Vasas, 1975-78: a magyar válogatott szövetségi kapitánya, 1979: Wacker Innsbruck, 1980-82: Benfica (portugál bajnok 1980/81).

egészsége engedte, sűrűn eljött a barátokhoz, beszélgetett a régi cimborákkal. Volt miről társalogni, hiszen nagy eredményeket értek el a SZAK-kal, a város legismertebb polgárai voltak, imádták őket az emberek.

S. R.

Legendák

Harmincas listánkon több olyan labdarúgó neve is szerepel, akik már nincsenek közöttünk. Ők már legendák, akikről sokat beszélnek a szurkolók. Feleleveníthetnek emlékeztető pillanatokat, gólokat, cseleket, szereléseket, védéseket. Harmincból tizenötön már az égiek csapatát erősítik. Pálincás József, Korányi Lajos, Gyuris János, dr. Kürtösi László, Portörő Gábor, Baróti Lajos, Harangozó Sándor, Kocsis Lajos, Kotász Antal, Ladányi László, Reményik László, Hajós Imre, Kalmár György, Nagy Antal és a fiatalon elhunyt Pusztai László már nincs az élők sorában. Egy biztos, ha ők ott fent összeállnak, és szegediként játszanak, akkor szép eredményeket érnek el.

NEGYEDIK HELYEZETT: GUJDÁR SÁNDOR

Szenzációs társaság

Gujdár Sándor Szegeden kapta meg azokat az alapokat, amelyek után 25 válogatottsáig vitte, szerepelt az argentinai világbajnokságon is. A szegediek emlékeztében még élénken él a kapus, aki a listán negyedik helyen végzett.

– Hallott arról a szavazásról, amelyet lapunk kezdeményezett, és amelyben százan szavazhatnak Szeged legjobb labdarúgójára?

– Nem, most értesültem először róla.

– Akkor azt sem hallhatta, hogy igen sokan voksoltak önre, és elárulhatom: Sándor Károly, Kocsis Lajos és Baróti Lajos mögött negyedik lett.

– Szenzációs társaságba kerültem. Remek az ötlet, és megtiszteltetés, hogy ilyen labdarúgók közt az élbolyban szerepelhetek. Kocsis Lajos például mellettem ült a Honvéd öltözőben, Baróti Lajos a kedvenc edzőm volt, de személyesen megismerhettem Sándor Károlyt is.

– Két szezon húzott le Szegeden 1972 és 1974 között, az élmények biztos élénken élnek még önben. Melyik volt a legemlékezetesebb?

– Nem egy meccsről, hanem egy hosszabb folyamatról beszelnék. Amikor felkerültem az első kerethez, Szűcs György volt az edző. Ő fedezett fel, és vett oda az NB I/B-s gárdához. Aztán amikor feljutottunk az első osztály-

ba, jött a hagyományos klubon belüli Nőtlenek–Nősök évniti meccs. Nem tévedés: két-három ezer ember látogatott ki ezekre a találkozókra. Az akkori első számú kapus, Bencze János lemondta a részvételt, így én védhettem. Szenzációsan ment a játék, és mivel az akkori tudósító, sőt talán senki sem ismerte, csak annyit írt rólam: az a fekete hajú kapusgyerek nagyon ügyes volt. Ezután a kapuban ragadtam, és kiváló évet produkáltunk: bennmaradtunk, Szegeden megvertük a Honvédot, Budapesten pedig 60 ezer ember előtt a Fradit. A következő szezonban kiestünk, de felkapott lettem. Majdnem Győrbe kerültem, de végül a Honvéd „erővel” leigazolt.

– Milyen gyakran tud Szegedre, illetve szülővárosába, Szentésre eljutni?

– Legutóbb nem is olyan régen, halottak napja előtt voltam Szegeden. Ott élnek a húgomék, és együtt mentünk el Szentésre, ahol a két éve elhunyt édesapám díszsírhelyet kapott.

MÁDI JÓZSEF

Gujdár Sándor (jobbról) nagyon szerette szüleit. Édesapját a díszpolgárrá avató ünnepségre is elkísérte FOTÓ: GYENES KÁLMÁN